

OKÓLNIK MINISTRA FINANSÓW

z dnia 8 grudnia 1952 r.

w sprawie wykonania przepisów dewizowych w zakresie umów obrotu nieruchomościami i prawami rzeczowymi na nieruchomościach.

W celu zapewnienia prawidłowego wykonania przepisów dewizowych w zakresie umów obrotu nieruchomościami wyjaśnia się, co następuje:

1. W myśl przepisów ustawy dewizowej z dnia 28 marca 1952 r. (Dz. U. Nr 21, poz. 133) umowy z zakresu obrotu nieruchomościami i prawami rzeczowymi na nieruchomościach, powodujące przeniesienie własności lub posiadania wartości dewizowych (art. 4), uzależnione są od zatwierdzenia lub zezwolenia dewizowego.

W szczególności zatwierdzenia lub zezwolenia dewizowego wymagają umowy: kupna-sprzedaży, zamiany i darowizny nieruchomości położonych w Polsce lub za granicą oraz praw rzeczowych na tych nieruchomościach (wierzytelności hipotecznych, praw bruttowych itp.) zawierane:

a) pomiędzy krajowcami a cudzoziemcami dewizowymi — jeżeli w wyniku tych umów następuje lub ma nastąpić, bezpośrednio lub pośrednio, płatność na rzecz którejkolwiek ze stron umowy bądź na rzecz innych osób;

b) pomiędzy krajowcami dewizowymi (obustronnie) — jeżeli w wyniku tych umów następują lub mają nastąpić jakiegokolwiek wypłaty na rzecz cudzoziemców dewizowych.

2. Jeżeli krajowcem dewizowym — kontrahentem umowy wymienionej w pkt 1 jest jednostka gospodarki uspołecznionej, organizacja polityczna, zawodowa lub społeczna albo inna jednostka będąca wykonawcą narodowych planów gospodarczych i jeżeli umowa powoduje lub ma spowodować płatności na rzecz lub ze strony cudzoziemca dewizowego — umowa ta wymaga zatwierdzenia przez ministra (inną władzę naczelną), któremu podlega jednostka zawierająca umowę. Zatwierdzenie to może nastąpić tylko w porozumieniu z Ministrem Finansów (art. 15). W związku z tym umowa powinna zawierać w tekście postanowienie uzależniające jej ważność od wymaganego zatwierdzenia.

Warunek zatwierdzenia (a nie zezwolenia z art. 22 ust. 1 ustawy dewizowej) dotyczy również przypadków dysponowania mieniem krajowca dewizowego posiadanym za granicą, tj. gdy przedmiotem umowy jest nieru-

chomość własna jednostki będącej wykonawcą narodowych planów gospodarczych, położona za granicą albo przysługująca tej jednostce prawa rzeczowe na cudzej nieruchomości tam położonej.

Dokonanie przez jednostkę będącą wykonawcą narodowych planów gospodarczych płatności wynikającej z zatwierdzonej umowy wymaga osobno uprzedniego indywidualnego zezwolenia dewizowego, jeżeli nie zostało co do tego udzielone zezwolenie dewizowe ogólne.

3. Krajowcy dewizowi nie będący jednostkami gospodarki uspołecznionej (osoby prywatne) mogą zawierać umowy wymienione w pkt 1, jak również dokonywać płatności wynikających z tych umów tylko za uprzednim zezwoleniem dewizowym.

4. Darowizny ze strony krajowców dewizowych (jednostek będących wykonawcami narodowych planów gospodarczych lub innych jednostek) nieruchomości położonych za granicą lub praw rzeczowych na nieruchomościach tam położonych, nie obciążone świadczeniami wzajemnymi i nie powodujące przeto przeniesienia własno-

ści ani posiadania wartości dewizowych — jako stanowiące jednak dysponowanie mieniem posiadanym za granicą (art. 22 ustawy dewizowej), mogą być czynione na rzecz krajowców lub cudzoziemców dewizowych tylko za uprzednim zezwoleniem dewizowym.

5. Do udzielania indywidualnych zezwoleń dewizowych zarówno dla jednostek będących, jak i nie będących wykonawcami narodowych planów gospodarczych, uprawniony jest Narodowy Bank Polski (zarządzenie Ministra Finansów z dnia 27 maja 1952 r. Monitor Polski Nr A-47, poz. 647).

6. Indywidualne zezwolenie dewizowe powinno być przedłożone przy sporządzaniu notarialnego aktu umowy oraz przy zgłaszaniu w kraju wniosków dotyczących wpisów hipotecznych.

7. Z dniem ogłoszenia niniejszego okólnika postanowienia okólnika Nr 3 Komisji Dewizowej z dnia 18 marca 1948 r. w sprawie obrotu nieruchomościami i prawami rzeczowymi na nieruchomościach (Dz. Urz. Min. Sprawiedliwości Nr 6) nie mają zastosowania.

Minister Finansów: *T. Dietrich*